Dosarul nr. 3-1161/2025
2-25064042-12-3-07052025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

04 martie 2026 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)
În componența:
Președintele ședinței, judecător Cristina Panfil
Grefier Eugenia Dîrțu

examinând în ședință de judecată publică, cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de Focșa Victor către Serviciul Vamal al RM privind anularea actului administrativ individual defavorabil.

c o n s t a t ă :

Argumentele participanților la proces:

La data de 07 mai 2025, Focșa Victor a depus acțiunea în contencios administrativ către Serviciul Vamal privind anularea actului administrativ individual defavorabil.

În motivarea poziției sale în fapt reclamantul a indicat că, la data de 13.03.2025 Serviciul Vamal al Republicii Moldova, prin Biroul Vamal Central, a emis în privința sa Decizia de regularizare nr. 466, prin care s-a dispus obligarea la achitarea sumei de 707 952,27 MDL. Această sumă ar include presupuse drepturi de import, accize, TVA și penalități, sumă rezultată în urma unei așa-zise reevaluări a obligațiilor vamale aferente a două vehicule de ocazie introduse în Republica Moldova în perioada 2015-2016, determinate în temeiul procesului-verbal de constatare a contravenției vamale nr. 2873/24/SVM01007189 din 25.10.2024.

În drept reclamantul a indicat că, în conformitate cu art. 110 Cod Vamal, termenul de prescripție pentru notificarea datoriei vamale, a majorărilor de întârziere (penalităților), a amenzilor și a contravalorii mărfurilor este de 3 ani de la data la care a apărut datoria vamală, majorările de întârziere (penalitățile), amenzile și contravaloarea mărfurilor.

În cazul de față, reclamantul a subliniat importanța atenționării asupra faptului că, vehiculele au fost introduse în țară în perioada 2015-2016, iar procesul-verbal de contravenție a fost întocmit abia la 25.10.2024, cu aproape 9 ani mai târziu. În lipsa oricărei dovezi privind săvârșirea unei fapte continue sau frauduloase, termenul de prescripție începe să curgă de la data introducerii bunurilor, iar emiterea deciziei în 2025 este tardivă. În conformitate cu principiile generale privind stabilirea și încasarea creanțelor fiscale, organele fiscale nu pot pretinde sume după expirarea termenului de prescripție. Aplicarea tardivă a penalităților și accizelor este abuzivă și nelegală.

Menționează faptul că autoturismele BMW 320d și BMW 530d nu mai există pe teritoriul Republicii Moldova, fiind dezmembrate, vândute ca fier uzat. Prin urmare, nu mai există obiectul reevaluării, ceea ce face imposibilă stabilirea unei valori actuale, valoarea impusă nu mai are justificare, nici economică, nici juridică, la fel se încalcă principiul proporționalității, întrucât se impune o sarcină fiscală excesivă pentru bunuri care nu mai sunt.

Reclamantul a susținut prin raportare la situația de fapt, că valoarea stabilită de Serviciul Vamal este vădit exagerată față de valoarea reală a autoturismelor la momentul introducerii în țară 500-1.000 euro fiecare, conform pieței și uzurii lor. Cu toate acestea, decizia impune următoarele sume: 473.543,84 lei pentru BMW 530d, 216.547,50 lei pentru BMW 320d. în total 707 952,97 lei, o sumă complet disproporționată și nerealistă.

A reiterat că nu a fost notificat în prealabil cu privire la existența unei presupuse datorii vamale. Nu a fost informat sau citat pentru a-și putea exprima punctul de vedere. Emiterea unui act administrativ vătămător, fără respectarea dreptului la apărare, constituie o încălcare gravă, astfel decizia, fiind emisă în lipsa unei proceduri contradictorii.

În perioada aducerii autoturismelor, era în vigoare Codul Vamal vechi, Legea nr. 1149 din 20.07.2000, iar orice obligație vamală trebuia stabilită potrivit normelor aplicabile la acel moment. Reevaluarea din 2025, realizată pe baza noului Cod Vamal Legea nr. 95 din 24.08.2021, reprezintă o interpretare eronată și retroactivă a legii. Astfel autoritatea vamală prin emiterea Deciziei de regularizare nr. 466 din 13.03.2025 a încălcat un principiu fundamental consacrat în Constituția Republicii Moldova, prin aplicarea unei legi care a intrat în vigoare la mult timp după fapta săvârșită în anul 2015. O asemenea abordare este profund ilegală și încalcă grav drepturile lui Focșa Victor.

Aplicarea unei norme ulterior intrate în vigoare, în lipsa unei dispoziții de trecere sau tranziție, încalcă și principiul securității juridice. Așa cum afirmă și doctrina de specialitate (vezi articolul de pe integral.md: „Neretroactivitatea legii ca garanție de respectare a drepturilor omului"), orice interpretare sau aplicare retroactivă, chiar și indirectă, în lipsa unei norme favorabile, este interzisă, pentru că afectează în mod arbitrar drepturile persoanei.

La data de 11 aprilie 2025, de către reclamant a fost depusă cererea prealabilă către Serviciul Vamal, prin care a solicitat în temeiul art. 44, 45 Cod Vamal, art. 172 Cod Administrativ, anularea Deciziei de regularizare nr. 466 din 13.03.2025, prin care s-a dispus obligarea lui Focșa Victor la achitarea sumei de 707 952,27 lei, astfel fiind respectată procedura prealabilă în termen de 30 zile de la data comunicări.

Potrivit art. 22 Constituția Republicii Moldova, nimeni nu va fi condamnat pentru acțiuni sau omisiuni care, în momentul comiterii, nu constituiau un act delictuos. De asemenea, nu se va aplica nicio pedeapsă mai aspră decât cea care era aplicabilă în momentul comiterii actului delictuos.

Conform art. 78 din Legea Nr. 100 din 22.12.2017 cu privire la actele normative, (6) Actul normativ de interpretare nu are efecte retroactive, cu excepția cazurilor când prin interpretarea normelor de sancționare se creează o situație mai favorabilă.

Conform art. 79 din Legea Nr. 100 din 22,12.2017 cu privire la actele normative, (3) Actul normativ produce efecte doar cât este în vigoare și, de regulă, nu poate fi retroactiv sau ultraactiv. (4) Au efect retroactiv doar actele normative prin care se stabilesc sancțiuni mai blânde.

A atenționat asupra faptului că un alt motiv important de nelegalitate a Deciziei de regularizare nr. 466 din 13.03.2025 îl constituie expirarea termenului de prescripție pentru efectuarea reverificării. Atât legislația vamală în vigoare la momentul faptelor (2015), cât și cea actuală stabilesc în mod expres limite de timp pentru exercitarea acestor atribuții de către autoritatea vamală.

Obligația vamală în speță s-a născut în momentul vămuirii autoturismelor în anii 2015-2016. Prin urmare, termenul de 3 ani a început să curgă de la acea dată și s-a împlinit în anii 2018- 2019. O eventuală regularizare a obligațiilor vamale putea avea loc numai în cadrul acestui termen, în cazul de față, Decizia a fost emisă la data de 13 martie 2025, adică la 10 ani de la data presupusei încălcări. Este evident că acest drept s-a prescris, iar autoritatea vamală nu mai avea competență legală să intervină. Termenele de prescripție reprezintă garanții ale securității raporturilor juridice. După trecerea unui anumit timp, nici statul nu mai poate pretinde executarea unei obligații, iar persoana are dreptul să se considere liberă de acea datorie. A permite regularizarea după 10 ani în absența unei fapte penale înseamnă negarea principiului bunei-credințe și a legalității.

În drept, își întem9eiază acțiunea pe prevederile art. 20, 44, 45, 109 din Codul vamal, art. 58 din Constituție, art. 17, 137, 162, 166, 172, 189, 206, 209 din Codul administrativ.

Astfel, reclamantul a menținut concluziile formulate anterior și consideră că prezenta acțiune este înaintată cu respectarea termenului prevăzut de lege. Totodată, consideră că sunt întrunite toate cerințele privind forma și conținutul cererii de chemare în judecată prevăzute de art. 211 și 212 Cod administrativ.

La data de 03 iunie 2025, din partea autorității publice pârâte, Serviciul Vamal, Biroului Vamal Centru a parvenit referința pe marginea acțiunii prin care solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată. (f.d. 28-34).

În motivarea poziției sale în fapt autoritatea publică pârâtă a indicat că, la data de 04.10.2024 aproximativ la orele 20:58, în cadrul postului vamal Leușeni (PVFI, rutier) la pista de control "intrare autoturisme", s-a prezentat cet. Focșa Victor, fiind înregistrat în calitate de șofer al mijlocului de transport de model „Skoda Octavia" n/î ***** (MD), VIN: *****.

În urma înregistrării în SI „Frontiera" s-a constatat că cet. Focșa Victor conform mesajului are mai multe mașini cu numere de înmatriculare străine în țară ***** cod vin; ***** și ***** cod vin: *****. S-a constatat că automobilele date au intrat în țară și nu au părăsit teritoriul vamal al Republicii Moldova ulterior, astfel încălcând termenul de admitere temporară. Autoturismul cu motor ***** (IE) Vin code: ***** are înregistrată o ieșire conform SI „Portalul Serviciului Vamal" la data de 17.08.2015, nr. operațiunii 19595244, dar atragem atenția că operațiunea a avut loc la postul vamal nr. 3012 (PVIC) Criuleni, fiind un post vamal intern de

control, ce denotă faptul că automobilul sus menționat nu a părăsit teritoriul țării, ori regiunea transnistreană tot este teritoriul Republicii Moldova.

În acest fel, cet. Focșa Victor depășind termenul de admitere temporară și ignorând prevederile art. 427 alin. (19) Cod vamal nr. 95/2021 (în continuare Cod vamal): „Mijloacele de transport de uz privat, altele decât cele prevăzute la art. 319^1 pct. 3) lit. a) și b), pot rămâne pe teritoriul vamal sub regimul de admitere temporară pe o perioadă continuă sau întreruptă de **180 de zile** într-un interval de **12 luni consecutive**. Plasarea sub regimul de admitere temporară a mijloacelor de transport prevăzute în prezentul alineat, de către persoanele stabilite pe teritoriul vamal, se efectuează prin declararea verbală sau altă acțiune a mijlocului de transport, fără deținerea autorizației și cu exonerare de la prezentarea garanției. Pentru mijloacele de transport neînmatriculate în Republica Moldova care au fost introduse pe teritoriul vamal al Republicii Moldova prin declarare prin acțiune până la momentul intrării în vigoare a prezentului cod, termenul de declarare prin acțiune de 180 de zile este calculat din data intrării în vigoare a prezentului cod. Mijloacele de transport rutier înmatriculate în Ucraina pot rămâne sub regimul vamal de admitere temporară până la 1 august 2025 cu condiția obținerii de către cetățenii ucraineni a unui statut conform Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova.” Fapt ce a dus la sancționarea reclamantului în baza prevederilor art. 287 alin. (8) lit. b) Cod contravențional:” Omiterea scoaterii de pe teritoriul vamal al Republicii Moldova a mărfurilor, vehiculelor, obiectelor și a altor valori, prohibite introducerii pe teritoriul vamal al Republicii Moldova sau introduse cu obligația de a fi scoase de pe teritoriul ei vamal, omiterea returnării pe teritoriul vamal al Republicii Moldova a mărfurilor, vehiculelor, obiectelor și a altor valori, scoase cu obligația de a fi returnate în termenele stabilite în actele referitoare la asumarea acestei obligații, nerespectarea măsurilor de politică economică și a restricțiilor prevăzute la trecerea mărfurilor peste frontiera vamală, în lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii: b) pentru o perioadă mai mare de 30 de zile, se sancționează cu amendă de la 1300 la 1500 de unități convenționale, cu obligarea scoaterii de pe/returnării pe teritoriul vamal al Republicii Moldova a mărfurilor, vehiculelor, obiectelor și valorilor respective, după caz” fiindu-i aplicată amenda în baza acordului de colaborare art. 451^5 Cod contravențional, în sumă de 750 u.c. echivalentul a 37.500 lei și cu obligarea scoaterii automobilelor de pe teritoriul Republicii Moldova, ori acordul de colaborare a fost posibil de realizat atâta timp cât la rubrica 18 a deciziei de sancționare nr. 2879/24 din 25.10.2024 ce vizează înscrisul “*Recunosc săvârşirea contravenţiei şi accept sancţiunea stabilită, fapt pentru ce semnez”* fiind aplicată semnătura contravenientului, circumstanță ce pe lângă faptul că contravenientul și-a recunoscut vina răstoarnă și afirmațiile acestuia precum că, mijloacele de transport vizate au fost date la fier uzat, mai mult ca atât la materialele cauzei contravenționale sunt anexate: explicațiile lui Focșa Victor care indică că *„Maşina a fost revândută unde se află mijlocul de transport nu cunosc”*. Pârâtul a reiterat că chiar dacă s-ar fi constatat de către agent constatator că mijloacele de transport au fost date la fier uzat acest lucru nu ar schimba lucrurile ori în acest caz ar interveni prevederile art. 318 alin.(6) din Cod vamal ce indică: „In cazul în care mijlocul de transport rutier nu a fost scos de pe teritoriul Republicii Moldova în termenul stabilit de legislație, iar acesta nu mai există (a fost

distrus sau vândut la piese, fapt confirmat prin documente justificative sau prin declarația pe propria răspundere a persoanei), biroul vamal va încasa drepturile de import.”

În motivarea poziției sale în drept autoritatea publică pârâtă a indicat că, potrivit prevederilor art. 10 din Codul contravențional, constituie contravenție fapta - acțiunea sau inacțiunea - ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracțiunea, săvârșită cu vinovăție, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod și este pasibilă de sancțiune contravențională.

În conformitate cu prevederile art. 318 alin.(l) Cod vamal: ” în cadrul regimului vamal de admitere temporară, mărfurile străine destinate reexportului pot face obiectul unei utilizări speciale pe teritoriul vamal, cu scutire totală sau parțială de drepturi de import și fără a fi supuse: a) altor plăți; b) măsurilor de politică comercială, în măsura în care acestea nu interzic introducerea mărfurilor pe teritoriul vamal sau scoaterea lor din acesta.”

Adițional, autoritatea publică pârâtă a susținut că împrejurările invocate demonstrează existența temeiurilor legale și anume art. 427 alin.(19) Cod vamal nr. 95/21. expres prevede:” Mijloacele de transport de uz privat, altele decât cele prevăzute la art. 319^1 pct. 3) lit. a) și b) pot rămâne pe teritoriul vamal sub regimul de admitere temporară pe o perioadă continuă sau întreruptă de 180 de zile într-un interval de 12 luni consecutive. Plasarea sub regimul de admitere temporară a mijloacelor de transport prevăzute în prezentul alineat, de către persoanele stabilite pe teritoriul vamal, se efectuează prin declararea verbală sau altă acțiune a mijlocului de transport, fără deținerea autorizației și cu exonerare de la prezentarea garanției. Pentru mijloacele de transport neînmatriculate în Republica Moldova care au fost introduse pe teritoriul vamal al Republicii Moldova prin declarare prin acțiune până la momentul intrării în vigoare a prezentului cod, termenul de declarare prin acțiune de 180 de zile este calculat din data intrării în vigoare a prezentului cod. Mijloacele de transport rutier înmatriculate în Ucraina pot rămâne sub regimul vamal de admitere temporară până la 1 august 2025 cu condiția obținerii de către cetățenii ucraineni a unui statut conform Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova.”

Totodată, autoritatea publică pârâtă menționează, ca potrivit Hotărârii Guvernului nr. 561 din 18.05.2007, SI „Frontiera” este proiectat pentru exercitarea de către organele vamale a evidenței, controlului și vămuirii mijloacelor de transport, care traversează frontiera de stat prin punctele de trecere stabilite de legislația în vigoare.

SI „Frontiera” are ca funcție următoarele:

1) Asigurarea încasării unice a plăților calculate de toate serviciile de la frontieră prin intermediul unui bon de plată;
2) Micșorarea timpului de traversare a frontierei prin excluderea introducerii duble a aceleași informații de către diferite servicii și excluderea evidenței manuale;
3) Asigurarea unei evidențe stricte a traversării unităților de transport a frontierei și a plăților calculate și încasate.

Mai mult ca atât, autoritatea publică pârâtă a făcut referire la împrejurările de drept care, în opinia sa, conform art. 5 pct. 66 lit. b) din Codul vamal nr. 95/2021: *„titular al regimului este persoana căreia i-au fost transferate drepturile și obligațiile în privința regimului vamal.”*

În acest context, autoritatea publică pârâtă a arătat că titular al regimului vamal de admitere temporară este persoana care plasează bunul în acest regim, calitate care nu prezintă nicio legătură cu dreptul de proprietate sau cu posesia asupra mijlocului de transport. Totodată, a subliniat că obligația de a respecta și de a închide regimul vamal revine exclusiv persoanei care a introdus ultimul mijlocul de transport pe teritoriul vamal al Republicii Moldova.

În susținerea acestei poziții, pârâtul a evidențiat că, în cazul de față, reclamantul Focșa Victor a introdus pe teritoriul vamal al Republicii Moldova automobilele de model BMW 320D, cu codul VIN *****, și BMW 530D, cu codul VIN *****, în regim vamal de admitere temporară, revenindu-i, în consecință, obligația legală de a încheia acest regim. De asemenea, a menționat că legiuitorul, prin dispozițiile art. 427 alin. (19) din Codul vamal, a instituit o măsură tranzitorie, acordând persoanelor care aveau mijloace de transport introduse anterior pe teritoriul Republicii Moldova un termen suplimentar de 180 de zile de la intrarea în vigoare a noului Cod vamal pentru închiderea regimului vamal de admitere temporară, termen care a expirat la data de 29 iunie 2024 (01.01.2024+180 zile). Potrivit autorității pârâte, această obligație nu a fost respectată de Focșa Victor.

Totodată, autoritatea publică pârâtă a invocat prevederile art. 451^5 alin. (1) și (2) din Codul contravențional: : ” (1) Acordul de colaborare este o tranzacție încheiată între agentul constatator, după caz, procuror și contravenient, care își recunoaște vina, integral, în schimbul unei pedepse reduse. Acordul de colaborare poate fi încheiat în orice moment al procesului contravențional până la soluționarea în fond a cauzei contravenționale. (2) In cazul încheierii acordului de colaborare, contravenientului i se va aplica o sancțiune egală cu o doime din maximul sancțiunii sub formă de amendă prevăzută pentru contravenția comisă.”

În continuare, pârâtul a arătat că recunoașterea vinovăției de către Focșa Victor rezultă în mod neechivoc din procesul-verbal cu privire la contravenție nr. 2873/24, seria SVM01007189, din 25 octombrie 2024, acesta semnând rubricile destinate confirmării recunoașterii faptei și acceptării sancțiunii aplicate, rubrica 18 și 19. Totodată, a menționat că persoanei i-au fost aduse la cunoștință drepturile și obligațiile prevăzute de art. 34, 378, 383, 387 și 448 din Codul contravențional.

Referitor la natura faptei contravenționale, autoritatea publică pârâtă a susținut că aceasta constituie o contravenție continuă, în sensul art. 11 alin. (1) și (2) din Codul contravențional, ”Se consideră contravenție continuă fapta care se caracterizează prin săvîrșirea neîntreruptă, timp nedeterminat, a activității contravenționale... ” Iar, alin. (2) aceluiași articol indică că: ’’Contravenția continuă se consumă în momentul încetării acțiunii sau inacțiunii contravenționale sau al survenirii unor evenimente care împiedică această activitate. ”. S-a precizat că momentul consumării contravenției coincide cu data întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenție nr. 2873/24 din 25 octombrie 2024, dată la care obligația legală continua să fie neexecutată, iar mijloacele de transport se aflau în continuare pe teritoriul Republicii Moldova fără achitarea drepturilor de import aferente.

Mai mult decât atât, autoritatea publică pârâtă a invocat că prevederea art. 427 alin. (19) indică expres că: „Pentru mijloacele de transport neînmatriculate în Republica Moldova care au

fost introduse pe teritoriul vamal al Republicii Moldova prin declarare prin acțiune până la momentul intrării în vigoare a prezentului cod, termenul de declarare prin acțiune de 180 de zile este calculat din data intrării în vigoare a prezentului cod.” Totodată, a menționat că noul Cod vamal a intrat în vigoare la data de 01.01.2024, iar procesul-verbal cu privire la contravenție datează din 25.10.2024, astfel încât, potrivit prevederilor legale, sancțiunea a fost aplicată reclamantului Focșa Victor.

Cu referire la argumentul potrivit căruia automobilele de model BMW 320D și BMW 530D nu s-ar mai afla pe teritoriul Republicii Moldova, fiind dezmembrate și valorificate ca fier uzat, autoritatea publică pârâtă a susținut că aceste argumente sunt combătute atât prin explicațiile oferite de reclamantul Focșa Victor la data de 04.10.2024, cât și prin faptul încheierii acordului de colaborare, prin care acesta și-a recunoscut vina, beneficiind în acest sens de aplicarea unei amenzi reduse.

Respectiv, a invocat că, potrivit art. 89 alin. (1) lit. a) din Cod: „(1) În cazul mărfurilor supuse unor drepturi de import, o datorie vamală la import apare dacă nu se respectă: a) oricare dintre obligațiile stabilite în legislația vamală cu privire la introducerea mărfurilor străine pe teritoriul vamal, la scoaterea lor de sub supravegherea vamală sau la circulația, perfecționarea, depozitarea, depozitarea temporară, admiterea temporară sau dispunerea de astfel de mărfuri pe teritoriul respectiv.” În acest context, a arătat că Biroul Vamal Centru încheie din oficiu regimul vamal prin emiterea deciziei de regularizare în vederea încasării drepturilor de import, întrucât acest fapt este prevăzut în mod expres de art. 318 alin. (5) din Codul vamal, care stabilește că: „Dacă termenul pentru încheierea regimului de admitere temporară pentru mijloacele de transport rutier a expirat, iar în privința persoanei fizice titulară a regimului a fost emisă decizia cu privire la contravenția vamală, în cazul neexecutării obligației de reexport al mijlocului de transport de pe teritoriul vamal în termen de 30 de zile de la data aducerii la cunoștință a deciziei cu privire la contravenția vamală, regimul de admitere temporară pentru mijloacele de transport rutiere se încheie din oficiu, cu efectuarea mențiunilor corespunzătoare în sistemul informațional și cu emiterea deciziei de regularizare privind încasarea drepturilor de import. Drepturile de import vor fi calculate conform legislației la data emiterii deciziei de regularizare.”

Totodată, a explicat că decizia de regularizare este un document, întocmit după un model stabilit, care servește drept dovadă a apariției, modificării și/sau anulării datoriei vamale și a contravalorii mărfurilor, a rambursării sau a remiterii cuantumului drepturilor de import ori de export plătite sau percepute în plus și a măsurilor de politică comercială, având caracter executoriu din momentul notificării persoanei/debitorului. De asemenea, a menționat că decizia de regularizare poate prevedea, după caz, majorările de întârziere care ar putea apărea, iar persoana/debitorul este obligată să o semneze chiar și în caz de dezacord, astfel cum prevede art. 109 alin. (6) din Codul vamal.

Respectiv, în urma întocmirii Deciziei de regularizare nr. 466 din 13.03.2025, au fost calculate drepturile de import aferente nescoaterii mijloacelor de transport de pe teritoriul Republicii Moldova, acestea fiind plasate sub regim de admitere temporară, având în vedere întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție nr. 2873/24, seria SVM01007189, din

25.10.2024, precum și prevederile pct. 3 subpct. 1) din Ordinul Serviciului Vamal nr. 458-O din 28.11.2023, potrivit cărora: „Decizia de regularizare se emite în cazurile: 1) apariției datoriei vamale, potrivit Titlului III, Capitolul I din Codul vamal nr. 95/2021, inclusiv în situația în care lipsește declarația vamală sau chitanța de percepere a drepturilor de import și de export”, având drept temei legal prevederile art. 318 alin. (5) din Codul vamal.

În contextul celor relatate, autoritatea publică pârâtă a concluzionat că reclamantul a formulat cererea de chemare în judecată în baza unor argumente lipsite de suport juridic și probatoriu, care nu sunt de natură să constituie temei pentru admiterea pretențiilor invocate. Reieșind din cele expuse și călăuzindu-se de dispozițiile Codului vamal nr. 95/2021, Codului contravențional nr. 218/2008, Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 4 din 24.12.2010 și Ordinului Serviciului Vamal nr. 458-O din 28.11.2023, autoritatea publică pârâtă a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În ședința de judecată:

În ședința de judecată reprezentantul reclamantului Focșa Victor, Pascal Iuliana a susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

În şedinţa de judecată, reprezentantul autorității publice pârâte Serviciul Vamal al RM, nu s-a prezentat fiind înștiințat legal despre locul, data şi ora şedinţei.

Reclamantul Focșa Victor, în ședința de judecată, nu s-a prezentat, interesele acestuia fiind reprezentate de către avocatul Pascal Iuliana.

Aprecierea instanţei de judecată.

Examinând acțiunea reclamantului Focșa Victor, audiind explicațiile participanților la proces, studiind argumentele pârâtului, probele administrate în ansamblul şi interconexiunea lor, normele legii aplicabile, instanța de judecată constată că acțiunea este admisibilă şi pasibilă de a fi admisă, din următoarele considerente.

Conform **art. 2 alin. (1) din Codul administrativ**, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanţilor la raporturile administrative, atribuţiile autorităţilor publice administrative şi ale instanţelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile şi obligaţiile participanţilor în procedura administrativă şi cea de contencios administrativ.

Conform **art. 3 din Codul administrativ**, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

Conform **art. 18 din Codul administrativ**, interesul public vizează ordinea de drept, democraţia, garantarea drepturilor şi a libertăţilor persoanelor, precum şi obligaţiile acestora, satisfacerea necesităţilor sociale, realizarea competenţelor autorităţilor publice, funcţionarea lor legală şi în bune condiţii.

Conform **art. 22 alin. (1) din Codul administrativ**, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul

cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform **art. 93 alin. (1) din Codul administrativ**, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia.

Referitor la admisibilitatea acțiunii.

În sensul **art. 20 și art.189 alin. (1) din Codul administrativ**, orice persoană poate înainta o acțiune în contencios administrativ, dacă revendică încălcarea prin activitatea administrativă a unei autorități publice a unui drept legitim sau a unei libertăți stabilită prin lege. Cu privire la acțiunea în contencios administrativ decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform Codului administrativ.

Conform **art. 5 din Codul administrativ**, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Potrivit **art. 10 alin. (1) din Codul administrativ**, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Articolul 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligaţii, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Prin urmare, decizia de regularizare nr. 466 din 13.03.2025 emisă de Biroul vamal Centru al Serviciului Vamal al RM – este act administrativ individual defavorabil reclamantului Focșa Victor.

Instanța de judecată reține că, admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Conform **art. 17 din Codul administrativ**, prevede că, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform **art. 39 din Codul administrativ**, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Instanța menționează că la art. 17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea ”revendică încălcarea” din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Reclamantul are dreptul la înaintarea acțiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce la o examinare în prima facie - circumstanțele din cererea sa, acte, dosar administrativ

etc. – probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat.

Probabilitatea că dreptul subiectiv ar putea fi vătămat este prezumată de fiecare dată când o persoană este destinatar (art. 11 alin. (2) enunțul 1) al actului administrativ individual defavorabil sau este terț.

Reclamantul Focșa Victor este destinatarul actului administrativ contestat.

Noțiunea „revendică încălcarea" nu echivalează cu noțiunea „vătămarea dreptului".

"Revendicarea încălcării" justifică dreptul reclamantului în sens procesual de a înainta acțiunea în contencios administrativ, iar „vătămarea dreptului" se dovedește prin probațiune, fiind o problemă de fond.

Astfel, constatarea vătămării dreptului de fiecare dată trebuie să fie un element de fond, altfel, acțiunea trebuie examinată în fond de către instanța competentă pentru a nu îngrădi accesul la justiție (art. 6 CEDO, 20 Constituția RM, art. 39 CA).

În conformitate cu **art. 191 alin. (1) din Codul administrativ**, cu excepţia cazurilor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ.

În temeiul art. 191 alin.(1) din Codul administrativ, controlul de legalitate a actelor Serviciului Vamal al RM, Biroul Vamal Centru, este de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, or aceste acte nu se regăsesc în excepțiile de la alin.(2) și (3) a art. 191 din Codul administrativ.

Astfel, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

Acțiunea înaintată de către reclamant reprezintă o acțiune în contestare, în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ. Or, obiectului acțiunii în contestare constă în anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual.

În sensul enunțat, **art. 209 alin. (1) din Codul administrativ** prevede că, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Urmează a fi reținut că, decizia de regularizare nr. 466 din 13.03.2025 emisă de Biroul vamal Centru al Serviciului Vamal al RM, a fost contestată de reclamant prin cerere prealabilă către Serviciului Vamal al RM la data de 18 aprilie 2025.

Astfel, acțiunea în contencios administrativ privind anularea deciziei de regularizare nr. 466 din 13.03.2025 emisă de Biroul vamal Centru al Serviciului Vamal al RM, a fost înaintată la data 07 mai 2025, fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunii de către reclamantul Focșa Victor.

Instanța de judecată a constatat că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ în privința acțiunii de contencios administrativ înaintată de Focșa Victor nu se regăsesc, prin urmare, acțiunea este admisibilă.

Referitor la temeinicia acțiunii.

În speţă, din explicațiile participanților la proces și materialele dosarului, instanţa de judecată reţine că, la data de 04 octombrie 2024, aproximativ la ora 20:58, în cadrul postului vamal Leușeni (PVFI, rutier), pe pista de control „intrare autoturisme”, s-a prezentat reclamantul Focșa Victor, înregistrat în calitate de conducător al mijlocului de transport de model „Skoda Octavia”, cu numărul de înmatriculare RG 245 (Republica Moldova), seria VIN *****.

În urma verificărilor efectuate în Sistemul Informațional „Frontiera”, autoritatea vamală a constatat că reclamantul figura cu două mijloace de transport înmatriculate în străinătate, și anume automobilul cu numărul de înmatriculare *****, seria VIN *****, și automobilul cu numărul de înmatriculare *****, seria VIN *****, despre care s-a reținut că au fost introduse pe teritoriul Republicii Moldova fără a exista informații privind scoaterea lor ulterioară de pe teritoriul vamal.

Totodată, pentru autoturismul cu numărul de înmatriculare ***** (Irlanda), seria VIN *****, a fost identificată în Sistemul Informațional „Portalul Serviciului Vamal” o operațiune de ieșire din data de 17 august 2015, înregistrată cu nr. 19595244 la postul vamal nr. 3012 (PVIC Criuleni).

Ca urmare a celor constatate, la data de 25 octombrie 2024, în privința reclamantului a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție nr. 2873/24, fiind reținută încălcarea prevederilor art. 287 alin. (18) din Codul contravențional, constând în nescoaterea în termen a mijloacelor de transport cu numerele de înmatriculare *****, seria VIN *****, și *****, seria VIN *****.

Prin Decizia Serviciului Vamal asupra cazului de contravenție vamală nr. 2873/24 din 25 octombrie 2024, reclamantului i-a fost aplicată sancțiunea contravențională sub formă de amendă în cuantum de 37 500 lei, fiind totodată obligat să scoată de pe teritoriul Republicii Moldova, în termen de 30 de zile, mijloacele de transport menționate.

Ulterior, la data de 13 martie 2025, Serviciul Vamal al Republicii Moldova, prin Biroul Vamal Centru a emis Decizia de regularizare nr. 466, prin care a stabilit în sarcina reclamantului obligația de plată a sumei de 707 952,27 lei. Potrivit conținutului deciziei, suma reprezintă drepturi de import și obligații accesorii, majorări de întârziere, stabilite în urma regularizării situației vamale a două autoturisme de ocazie introduse pe teritoriul Republicii Moldova în perioada 2015–2016, regularizare efectuată în temeiul procesului-verbal de constatare a contravenției vamale nr. 2873/24/SVM01007189 din 25 octombrie 2024.

Instanța reține că raporturile juridice vamale deduse judecății au luat naștere în perioada anilor 2015–2016, odată cu introducerea mijloacelor de transport pe teritoriul vamal al Republicii Moldova.

Analizând materialele cauzei, explicațiile participanților la proces și dispozițiile legale incidente, instanța ajunge la concluzia că acțiunea este întemeiată, iar Decizia de regularizare nr. 466 din 13 martie 2025 urmează a fi anulată.

Instanța constată că obligațiile vamale stabilite prin actul administrativ contestat au fost calculate în privința a două mijloace de transport introduse pe teritoriul vamal al Republicii Moldova în perioada anilor 2015–2016. Din materialele cauzei rezultă că pretinsa încălcare a regimului vamal a fost constatată abia la 04 octombrie 2024, iar procesul-verbal cu privire la contravenție a fost întocmit la 25 octombrie 2024, fiind ulterior emisă Decizia de regularizare nr. 466 din 13 martie 2025.

Potrivit art. 110 din Codul vamal, notificarea datoriei vamale, a majorărilor de întârziere, a amenzilor și a contravalorii mărfurilor este supusă unui termen de prescripție de trei ani, calculat de la data apariției datoriei vamale. Acest termen reprezintă o limită temporală în interiorul căreia autoritatea vamală poate exercita prerogativa de stabilire și notificare a obligațiilor vamale, fiind expresia principiului securității raporturilor juridice și a necesității asigurării previzibilității raporturilor dintre autoritatea publică și persoanele vizate de activitatea acesteia.

În temeiul art. 21 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decît în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

Potrivit art. 29 din Codul administrativ, Orice măsură întreprinsă de autorităţile publice prin care se afectează drepturile sau libertăţile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporţionalităţii. O măsură întreprinsă de autorităţile publice este proporţională dacă: a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă. Măsura întreprinsă de autorităţile publice este una rezonabilă dacă ingerinţa produsă prin ea nu este disproporţională în raport cu scopul urmărit.

Art. 30 din Codul administrativ, prevede că autorităţile publice nu pot întreprinde măsuri cu efect retroactiv, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege. Autorităţile publice nu pot întreprinde măsuri care să afecteze situaţiile juridice definitive sau drepturile dobîndite, decît în situaţii în care, în condiţiile stabilite de lege, acest lucru este absolut necesar pentru interesul public.

În acord cu art. 31 din Codul administrativ Actele administrative individuale şi operaţiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

În conformitate cu art. 118 din Cod administrativ, motivarea este operaţiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esenţiale de drept şi de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreţionare trebuie să poată fi recunoscute şi punctele de vedere din care autoritatea publică a reieşit la exercitarea dreptului discreţionar. Motivarea trebuie să se refere şi la argumentele expuse în cadrul audierii.

(2) Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde:

a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul;

b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreţionar, dacă este cazul;

c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigaţii, probe, audieri, opinii ale participanţilor contrare conţinutului final al actului etc.

(3) Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual şi condiţionează legalitatea acestuia.

(4) Motivarea nu este obligatorie în cazul în care:

a) autoritatea publică admite o petiţie în totalitate fără ca prin decizia de soluţionare a ei să fie afectate drepturile sau interesele legitime ale altor persoane;

b) acest lucru este prevăzut expres de lege; sau

c) autoritatea publică emite acte administrative individuale de acelaşi fel într-un număr mai mare sau automatizat şi, conform circumstanţelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare.

În speță, Serviciul Vamal nu a demonstrat existența unor împrejurări prevăzute de lege care ar justifica suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție și nici nu a invocat existența unei fraude vamale ori a unor acțiuni intenționate care ar determina aplicarea unui regim juridic diferit. Simpla constatare, în anul 2024, că mijloacele de transport nu figurau ca fiind scoase din țară nu are aptitudinea juridică de a modifica momentul nașterii datoriei vamale și nici de a repune în termen autoritatea vamală pentru emiterea unei decizii de regularizare.

Totodată, instanța reține că procesul-verbal cu privire la contravenție constituie actul prin care este constatată o faptă contravențională și angajată răspunderea contravențională, însă acesta nu poate produce efectul juridic al nașterii unei noi datorii vamale și nici nu poate determina curgerea unui nou termen de prescripție pentru notificarea unei obligații vamale care, potrivit legii, a luat naștere la momentul introducerii bunurilor pe teritoriul vamal.

Sub aspectul legalității actului administrativ, instanța constată că autoritatea emitentă avea obligația de a respecta principiile consacrate de Codul administrativ, inclusiv principiul legalității, principiul securității raporturilor juridice, principiul proporționalității și obligația de motivare a actului administrativ individual. Exercitarea competențelor administrative după expirarea termenului prevăzut de lege contravine acestor principii și afectează în mod nejustificat drepturile persoanei vizate.

Instanța reține, de asemenea, că din materialele dosarului rezultă că mijloacele de transport nu se mai află în circuitul civil, reclamantul susținând că acestea au fost dezmembrate și valorificate ca fier uzat, împrejurare care nu a fost combătută prin probe concludente de către autoritatea pârâtă.

Cu toate acestea, Serviciul Vamal a procedat la stabilirea obligațiilor vamale prin raportare la o valoare determinată ulterior, fără a demonstra existența bunurilor și fără a expune metodologia concretă prin care a fost stabilită valoarea în vamă și cuantumul drepturilor de import.

Or, potrivit exigențelor Codului administrativ, orice act administrativ individual trebuie să fie suficient motivat atât în fapt, cât și în drept, astfel încât destinatarul și instanța de judecată să poată verifica legalitatea și temeinicia acestuia.

Instanța de judecată reține că, prin Decizia de regularizare nr. 466 din 13 martie 2025, autoritatea vamală a stabilit în sarcina reclamantului obligația de achitare a sumei de 707 952,27 lei, sumă care, potrivit poziției autorității pârâte, reprezintă drepturi de import și obligații accesorii aferente mijloacelor de transport introduse pe teritoriul Republicii Moldova în perioada 2015–2016.

La aprecierea legalității actului administrativ contestat, instanța urmează să verifice nu doar existența unui temei formal pentru emiterea acestuia, ci și respectarea principiilor care guvernează activitatea administrativă, inclusiv principiul proporționalității.

Or, principiul proporționalității impune ca orice măsură adoptată de o autoritate publică să reprezinte un echilibru just între interesul public urmărit și ingerința produsă în drepturile și interesele persoanei vizate. Autoritatea publică trebuie să demonstreze că măsura aplicată este adecvată scopului urmărit, necesară pentru atingerea acestuia și că nu impune persoanei o sarcină excesivă în raport cu situația concretă.

În speță, instanța constată că obligația de plată stabilită prin decizia contestată are un cuantum semnificativ, de 707 952,27 lei, raportat la natura bunurilor care au constituit obiectul regularizării, respectiv două autoturisme de ocazie introduse cu aproximativ nouă ani anterior emiterii actului administrativ. Totodată, din circumstanțele cauzei rezultă că aceste mijloace de transport nu mai există în forma lor inițială, fiind dezmembrate și valorificate ca fier uzat.

În aceste condiții, autoritatea vamală avea obligația de a justifica în mod clar și detaliat nu doar temeiul juridic al obligației stabilite, dar și caracterul rezonabil al cuantumului calculat, inclusiv metodologia utilizată la determinarea valorii în vamă, criteriile de reevaluare aplicate și modul de calcul al penalităților acumulate pe o perioadă îndelungată.

Instanța reține că acumularea unor obligații vamale și a majorărilor de întârziere pentru o perioadă de aproximativ nouă ani, în condițiile în care autoritatea vamală nu a demonstrat existența unor acțiuni frauduloase sau a unei conduite intenționate de sustragere de la plata obligațiilor vamale, poate conduce la impunerea unei sarcini excesive asupra persoanei vizate.

În acest context, suma stabilită prin Decizia de regularizare nu poate fi analizată exclusiv prin prisma calculului matematic efectuat de autoritate, ci și prin prisma rezonabilității și proporționalității măsurii administrative. O obligație patrimonială excesivă, stabilită după o perioadă îndelungată, fără o justificare suficientă privind necesitatea și proporționalitatea acesteia, contravine exigențelor unei bune administrări și afectează securitatea raporturilor juridice.

Prin urmare, instanța constată că autoritatea vamală nu a demonstrat în mod suficient că cuantumul obligației stabilite reprezintă o măsură proporțională în raport cu circumstanțele cauzei, ceea ce constituie un argument suplimentar în aprecierea ilegalității actului administrativ contestat.

Instanța reține că un aspect distinct care urmează a fi analizat îl constituie modul de aplicare a majorărilor de întârziere aferente obligațiilor vamale stabilite prin Decizia de regularizare nr. 466 din 13 martie 2025.

Din circumstanțele cauzei rezultă că mijloacele de transport vizate de actul administrativ contestat au fost introduse pe teritoriul Republicii Moldova în perioada 2015–2016, iar pretinsa încălcare a obligațiilor vamale a fost constatată de autoritatea vamală abia în anul 2024. Astfel, între momentul introducerii bunurilor și momentul inițierii procedurii de regularizare a trecut o perioadă de aproximativ nouă ani.

Instanța apreciază că această perioadă îndelungată prezintă relevanță juridică sub aspectul proporționalității obligației stabilite, întrucât cuantumul datoriei vamale nu este determinat exclusiv de drepturile de import inițiale, ci include și accesorii calculate pentru o perioadă extinsă de timp.

Or, majorările de întârziere au, prin natura lor juridică, rolul de a compensa prejudiciul cauzat bugetului public prin neachitarea la termen a unei obligații certe, lichide și exigibile și de a stimula executarea voluntară a obligației. Acestea nu pot constitui însă un instrument prin care să fie sancționată persoana pentru o perioadă în care aceasta nu a avut posibilitatea efectivă de a cunoaște existența și întinderea unei obligații stabilite ulterior de către autoritatea publică.

În speță, instanța constată că obligația vamală a fost determinată printr-un act emis ulterior, în anul 2025, iar reclamantului nu i-a fost comunicată anterior existența unei datorii vamale certe care să poată fi executată într-un termen rezonabil. În aceste condiții, aplicarea unor majorări de întârziere calculate pentru întreaga perioadă anterioară constatării și stabilirii oficiale a obligației ridică problema respectării principiului proporționalității.

Autoritatea publică, fiind învestită cu competențe de control și verificare vamală, dispune de instrumentele necesare pentru a identifica situațiile în care bunurile introduse sub regim vamal nu au fost scoase de pe teritoriul vamal sau pentru a verifica respectarea obligațiilor asumate de titularii acestora. Prin urmare, lipsa exercitării acestor competențe într-un termen rezonabil nu poate fi imputată exclusive persoanei obligate, prin transformarea unei eventuale datorii inițiale într-o sarcină financiară excesivă ca urmare a acumulării penalităților.

Instanța apreciază că principiul bunei administrări impune autorității publice obligația de a acționa într-un termen rezonabil, cu diligență și eficiență, în vederea stabilirii situației juridice a persoanei supuse controlului. Întârzierea nejustificată a autorității în exercitarea atribuțiilor sale nu poate avea drept efect agravarea artificială a situației patrimoniale a persoanei vizate.

Totodată, principiul securității raporturilor juridice impune ca persoanele să nu fie menținute pe o perioadă nedeterminată într-o stare de incertitudine cu privire la existența unor obligații patrimoniale semnificative. Or, stabilirea unei obligații în cuantum de 707 952,27 lei după trecerea unei perioade de aproximativ nouă ani de la introducerea mijloacelor de transport

afectează previzibilitatea raporturilor juridice și creează o sarcină dificil de anticipat pentru reclamant.

Instanța mai reține că aplicarea penalităților pentru o perioadă în care autoritatea nu a demonstrat existența unei notificări anterioare a datoriei vamale și a posibilității reale a persoanei de a-și executa obligația poate conduce la o disproporție vădită între scopul urmărit de norma de drept și consecința patrimonială produsă.

Prin urmare, chiar în ipoteza în care s-ar admite existența unei obligații vamale principale, autoritatea publică urma să demonstreze că modul de calcul al penalităților respectă limitele rezonabilității și proporționalității. În lipsa unei asemenea justificări, includerea unor majorări de întârziere acumulate pe o perioadă îndelungată, determinată în principal de lipsa unei intervenții prompte a autorității, reprezintă o măsură excesivă și incompatibilă cu principiile unei administrări echitabile.

Astfel, în lipsa unei motivări complete privind modalitatea de calcul al obligațiilor vamale, precum și în condițiile emiterii deciziei după expirarea termenului de prescripție prevăzut de lege, instanța constată că Decizia de regularizare nr. 466 din 13 martie 2025 este afectată de vicii de legalitate care atrag anularea acesteia.

Prin urmare, instanța concluzionează că actul administrativ contestat a fost emis cu încălcarea dispozițiilor Codului vamal referitoare la termenul de notificare a datoriei vamale și cu nerespectarea principiilor legalității, securității juridice, proporționalității și bunei administrări consacrate de Codul administrativ.

Față de cele ce preced, instanța de judecată ajunge la concluzia de admite acțiunea în contencios administrativ depusă de Focșa Victor către Serviciul Vamal al RM privind anularea actului administrativ individual defavorabil.

În conformitate cu prevederile art. 224-229 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Se admite acțiunea în contencios administrativ depusă de Focșa Victor.

Se anulează decizia de regularizare nr. 466 din 13.03.2025 emisă de Biroul vamal Centru al Serviciului Vamal al RM.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la Judecătoria Chișinău sediul Râșcani.

Președintele ședinței, Cristina Panfil
Judecător